

βουβός

βουβός, -ή κ. -ιά, -ό, επίθ. [<μσν. βουβός <μτγν. βωβός], βουβός· που εκδηλώνεται ή διαδραματίζεται μέσα στη σιωπή, που συγκρατείται, που δε γίνεται φανερός, που δεν εκφράζεται: «τον έπιασε ένα βουβό κλάμα || μετά το δυστύχημα του γιου του, που τον ανάγκασε να μείνει παράλυτος στο κρεβάτι, μέσα στο σπίτι του εκτυλίσσεται ένα βουβό δράμα»· το θηλ. ως ουσ. **η βουβή** (βλ. λ.).

- βουβή βδομάδα, βλ. λ. βδομάδα·

- βουβή περίοδος, βλ. λ. περίοδος·

- βουβό πρόσωπο, βλ. λ. [πρόσωπο](#)·

- βουβός κινηματογράφος, βλ. λ. [κινηματογράφος](#)·

- είναι βουβός σαν ψάρι ή κάθεται βουβός σαν ψάρι ή μένει βουβός σαν ψάρι ή στέκεται βουβός σαν ψάρι, βλ. λ. ψάρι·

- είναι του βουβού (ενν. κινηματογράφου), (ειρωνικά) το άτομο για το οποίο γίνεται λόγος, δε συνηθίζει να μιλάει: «μην τον παρεξηγείς που δε μιλάει, γιατί είναι του βουβού»·

- καλύτερα παράφωνος παρά βουβός και άφωνος, βλ. λ. [άφωνος](#)·

- τα μεγάλα δάση μένουν βουβά, βλ. λ. [δάσος](#)·